

Blue Bridge

我的
蓝桥

สะพานรัก
สีน้ำเงิน

2

เขียน : เพ็ญโฉดเค่อ
แปล : พิรุณเดือนสารณ

จัม JAMSAI

ด้วยหัวใจ

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

แถมใส่บอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ With Love ได้ที่
www.facebook.com/withlovestory

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่แต่งขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

我的蓝桥 2

Blue Bridge สะพานรักสีน้ำเงิน 2

蓬莱客

เพิงไหลเค่อ

พฤษเดือนสารท แผล

"ผมคาดหวังรอคอยให้สะพานใหญ่สร้างบรรจบและเปิดให้ผ่านเป็นอย่างมากสำหรับคนอื่นมันเป็นแค่สะพานใหญ่เส้นหนึ่งที่ลงทุนเป็นร้อยล้านเพื่อให้หน่วยงานสามารถนำผลประโยชน์อย่างใหญ่หลวงทางเศรษฐกิจและสังคมมาสู่ท้องถิ่น แต่สำหรับผมแล้ว ความหมายของมันไม่ได้มีแค่นี้ มันเป็นประจักษ์พยานถึงความฝันและความรู้สึกของผมที่มีต่อเสี้ยวหนานตั้งแต่ยังเด็ก เหมือนกับป้ายบอกหลักกิโลไม่มีมัน ก็ไม่มีโอกาสที่ผมได้เดินร่วมทางกับเสี้ยวหนานในทุกวันนี้..."

คำนำ

ในที่สุดความฝันอย่างหนึ่งของสวิตช์ที่อยากจะมีโอกาสได้สร้างสะพานที่จำวนานเขียวออกแบบก็เป็นความจริงขึ้นมา ต่อให้งานจะหนักหนา เขาก็ไม่เคยคิดท้อถอยอะไร ทว่ายังมีอีกหนึ่งความปรารถนาที่เขายังรอคอยให้สมหวัง นั่นคือการได้หัวใจของจำวนานเขียวและใช้ชีวิตคู่ด้วยกัน

เรามาร่วมเอาใจช่วยวิศวกรหนุ่มคนนี้กันเถอะล่ะว่าเขาจะพิชิตใจสาวนักออกแบบสะพานคนนี้ได้อย่างไร และเมื่อเงื่อนไขที่แม่ของจำวนานเขียวต้องการหากเขาคิดจะแต่งงานกับลูกสาวของตนนั้นเกี่ยวข้องกับงานของเขา สวิตช์จะเลือกสิ่งใดระหว่างความรักที่รอคอยมานาน หรือหน้าที่การงานที่เขารักไม่แพ้กัน พลิกหน้ากระดาษไปติดตามกันต่อเลยละ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

האגודה

บทที่ 37

แม้ตอนแรกเมื่อเห็นเขาขึ้นเครื่องมาจะตกใจมาก แต่การได้กลับไปพร้อมกับเขา ในใจจ้าวหนานเซียวไม่รู้สึกรอยกลัวเลยสักนิด ได้ยินเขาพูดอย่างนี้ในตอนท้าย อารมณ์ถึงกับเปลี่ยนเป็นดีใจขึ้นมา ทำให้ความรู้สึกเหน็ดเหนื่อยจากเที่ยวบินกลางอากาศอันน่าเบื่อและยาวนานหลายชั่วโมงที่กำลังจะมาถึงเจือจางลง

"ผมนึกว่าคุณเห็นผมแล้วจะกระโดดขึ้นมา"

สวีซูหันหน้ามาพูดกับเธอ น้ำเสียงฟังดูกึ่งล้อเล่นกึ่งแฝงความจริงจัง

"แค่กระโดดขึ้นอย่างเดียวได้ไง ฉันรู้ดีกว่าฉันควรจะให้สักครั้งแล้วกอดคุณ"

จ้าวหนานเซียวหยอกเินเขา

"งั้นยังดี นี่คือนี่สิ่งที่ผมคาดหวัง"

เขาต่อคำอย่างซึ้งซึ้งหนึ่งประโยค

ชายนักธุรกิจวัยกลางคนสี่ชะล้นที่นั่งตำแหน่งด้านในสุดหันหน้ามามองทั้งสองคน

จ้าวหนานเซียวอยู่ๆ ก็รู้สึกเหมือนว่าตัวเองพูดมากไปจึงรีบปิดปากไม่ต่อปากต่อคำกับเขาอีก

เครื่องบินขึ้นสู่อากาศ หญิงสาวที่อยู่ด้านข้างฝั่งศีรษะลงบนไหล่ของเขา

และจับหลับไปอย่างซำๆ

สรีฐ์ดึงผ้าห่มคลุมให้สูงขึ้น ก้มลงมองเธอ

ขนตา ดวงตา จมูก ปาก ทิวร่างของเธอทั้งที่เขามองเห็นและมองไม่เห็น
ไม่มีสักที่ที่เขาจะไม่ชอบ

ถ้าหากผู้ชายขาดกระดูกซี่โครงที่เคยมีไปซี่หนึ่งจริงๆ และคอยตามหา
มาตลอดชีวิต หญิงสาวที่ชื่อว่าจ้าวหนานเซียวคนนี้จะต้องเป็นซี่ที่เขาทำหายไป
แน่นอน

ตอนที่ยังเป็นเด็กหนุ่ม เขาได้พบเจอแล้ว แต่กลับไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร
ให้ได้เธอคืนมา

เธอชอบคนอื่นอยู่ ชอบจนถึงขั้นต้องการจะแต่งงานกับคนคนนั้น
โชคดีที่...

สายตาของสรีฐ์พลันไปหยุดอยู่บนหนังสือพิมพ์ที่ชายนักธุรกิจอ่าน
เสร็จแล้วเสียบไว้ในถุงหลังพนักเก้าอี้ข้างหน้า ลังเลอยู่ครู่หนึ่งก็ขอมมาจาก
อีกฝ่ายแล้วกางออก ไม่ได้มองอย่างอื่น รับประทานอาหารข่าวที่เพิ่งเข้าสู่สายตาเขา
โดยไม่ได้ตั้งใจแล้วกวาดอ่านทีหนึ่ง

นี่เป็นหน้าโฆษณาเชิญชวนของหนังสือพิมพ์ธุรกิจ รายงานข่าวพร้อม
รูปภาพที่เอามาลงครองพื้นที่เต็มทั้งหน้า เนื้อหาเป็นข่าวเกี่ยวกับสถาปนิกชื่อดัง
ท่านหนึ่งในยุโรปที่มาก่อตั้งสาขาสำนักงานที่ประเทศจีนในช่วงนี้ และยัง
แนะนำผู้รับผิดชอบสำนักงานสาขา

สถาปนิกอายุน้อยคนหนึ่งที่มีความสามารถและจัดว่าเป็นดาวรุ่งพุ่งแรง
ในวงการสถาปัตยกรรมโลก ได้รับรางวัลสถาปนิกรุ่นใหม่ยอดเยี่ยมของโลก YAYA*
ตั้งแต่อายุน้อยไม่ถึงสามสิบ ผลงานที่ได้รับรางวัลกลายเป็นภูมิทัศน์แห่งใหม่
ของเมืองในท้องถิ่น และเขาก็กลายเป็นหนึ่งในหุ้นส่วนของสำนักงานสถาปนิก
แห่งนี้ ตอนนี้นักลับประเทศโดยใช้ฐานะของผู้รับผิดชอบสาขาของสำนักงาน
ในประเทศจีน จึงดึงดูดความสนใจและสายตาจากคนวงการสถาปัตยกรรม

* YAYA ย่อมาจาก Young Architect of the Year Awards

ในประเทศ

สายตาของสวีชู่หยุดอยู่บนภาพคนที่เป็นภาพประกอบนานสองสามวินาที
ชายที่กำลังยิ้มใส่ชุดสูทเนียบ ดวงตาแฝงความมีสติปัญญา ในความ
เป็นผู้ใหญ่มองเห็นความสุภาพเรียบร้อย

เขามองจ้าวหนานเซียวที่ยังหลับตาฟุ้งอยู่บนไหล่ตนเองทีหนึ่ง ส่ง
หนังสือพิมพ์คืนให้ชายนักธุรกิจ

เนื่องจากด้านข้างมีสวีชู่ การเดินทางที่ซ้ำซากจำเจและไม่จำเป็นต้อง
รับอ่านเอกสารข้อมูลอะไร การนอนยังคงมาเวลาได้ดีที่สุด ดังนั้นจ้าวหนานเซียว
จึงฟังเขาและจับหลับอย่างวางใจ ระหว่างที่หลับๆ ตื่นๆ สละสลึงก็ถูกเขาปลุก

"จะถึงแล้ว เลิกนอนเถอะ" เขายิ้มพรางพุด

จ้าวหนานเซียวขยี้ตา นั่งตัวตรงแล้วมองดูเวลา

จริงด้วย บินมาได้พอควรแล้ว

แม่ของเธอมารับที่สนามบินด้วยตนเอง ทั้งสองคนเพิ่งลงมาจากเครื่อง
และมือถือได้สัญญาณขึ้น เธอก็ได้รับสายเรียกเข้าจากแม่

หลังจากไปเอากระเป๋าเดินทาง สวีชู่ก็ไม่ได้ออกจากด้านมาด้วยกัน
กับเธอ หยุดอยู่ข้างหลังคนเดียว

เธอเหมือนจะรู้สึกผิดอยู่บ้าง เดินไปไม่กี่ก้าวก็หันมามองเขา

สวีชู่ยิ้มเล็กน้อยพรางใบมื่อ บอกให้เธอไปก่อน

จ้าวหนานเซียวค่อยเดินจากไป

สวีชู่มองเธอที่ได้นำเส้นซังมีสีหน้ายิ้มแย้มมารับจากไปอยู่ไกลๆ แล้ว
หายร่างไปในฝูงชนที่ไปมาดูกระแสนคลื่นที่โถมสนามบิน เดินออกไปแล้ว
ตรงกลับบ้าน

บ้านเดี่ยวที่ว่างเปล่า มีเขาเพียงคนเดียว

ตารางเวลาของพ่อจัดไว้เต็มแน่นตลอดกาล คุณป้าแม่บ้านคนก่อนหน้า
ก็กลับบ้านเกิดไปเพราะว่าลูกชายแต่งงาน ตอนนี้อยู่ไม่กลับมา

อยู่ในป่าเก่าเขาลึกติดต่อกันนานหลายเดือน อยู่ๆ กลับมาปักกิ่ง

ที่ทั่วทุกแห่งเจริญตา มีแสงไฟสว่างไสว สิ่งของเครื่องใช้ครบครัน แต่ไม่สามารถทำให้ต่อมหมวกไตของเขารู้สึกกระตือรือร้นได้แม้แต่นิดเดียว

สวี่ซู่จุตบุหรี นอนหงายอยู่บนโซฟาในห้องรับแขก จ้องมองโคมไฟระย้าที่แขวนอยู่บนเพดาน ผ่านไปครู่หนึ่งก็หยิบมือถือที่วางไว้ด้านข้างขึ้นมา โทรศัพท์หาพ่อของตนเอง

เป็นอย่างไรที่เขาคาดไว้ สายโดนตัดทิ้ง

คงจะเป็นเพราะพ่อมีฐานะไม่สะดวกจะรับในทันที

แค่รอก็พอแล้ว

เขาสูบบุหรี่หมดไปสองมวนแล้ว สวี่เจิ้นจงก็โทรกลับมาหาในที่สุด บอกว่าเมื่อครู่นี้ตนติดธุระ

"ไม่เป็นไร ผมแค่จะบอกพ่อว่าผมเพิ่งกลับมาก็ยัง"

"กลับแล้วเหรอ" สวี่เจิ้นจงดูเหมือนจะดีใจ "ฉันก็กำลังคิดอยู่ว่าจะจัดการยังไงดี จะพยายามกลับไปให้ได้ในสองวันนี้ งานวันเกิดคุณตาเส้นของแฉะฉันอยากไป"

"ผมกลับมาแล้ว พ่อไม่ต้องมาแล้ว! ถ้าพ่อไปแล้วจะให้ผมทำอะไร ผมจะไปแทนพ่อ พ่อมีคำอวยพรอะไร ผมจะช่วยบอกให้หมด รับรองว่าไม่ตกหล่นสักคำเดียว!"

สวี่เจิ้นจงส่งเสียงเฮ้ย "ไอ้ตัวดีนี่ จัดตารางให้พ่อแก่แล้วเหรอ ฉันถามแค่น้อย แกกับเสี่ยวหนานเป็นยังไงแล้ว ไม่ใช่ว่าเธอก็อยู่ที่นั่นหรือ ตอนนี้มีควมคืบหน้าอะไรบ้างยัง"

"อย่าเร่งนะ ผมยับยั้งซึ่งใจได้อยู่หรอก!" สวี่ซู่หยุดไปครู่หนึ่งแล้วเปลี่ยนเรื่อง "พ่อ ลูกชายของบ้านสกุลเยี่ยตอนนี้เป็นยังไงบ้าง พ่อรู้ไหม"

"เยี่ยจื่อโจวเหรอ"

"ใช่ ก่อนหน้านี้อาไมใช่ลงเอยกับกวนลี่อะไรนั่นหรือหลังจากนั้นไม่ได้แต่งงานหรือ"

"น่าจะไม่ใช่ ถ้าแต่งงาน ยังไงก็ต้องส่งเทียบเชิญมาให้เรา ปีต่อมา

หลังจากเขาจบกับเสี่ยวหนาน เหล่าเยี่ยก็ยอมไปมอบตัว บ้านสกุลกวน จึงเกิดเรื่องตาม เสี่ยวเยี่ยหลายปีมานี้เหมือนจะอยู่ต่างประเทศตลอด นั่นก็ไม่ได้สนใจข่าวคราวพวกเขา อยู่ๆ แกลมเรื่องนี้ทำไม"

"ไม่มีอะไร แค่นึกถึงเลยถ้ามึง ดู" สวีซู่ถู่เถไปสองสามคำ "พ่อ พ่อ ไม่ต้องกลับมาจริงๆ ทางคุณตาของเสี่ยวหนาน ผมไปแทนพ่อเอง"

"ได้ๆ แกลไปแทนฉันนะ ถึงตอนนั้นแล้วฉันจะโทรหาคุณตาเส้นของแกล!"

เส้นเสี่ยวมันรับลูกสาวแล้วก็ดีใจอย่างยิ่ง พอเปิดปากก็ว่าเธออมลงด้วยความรักเวทนา

จ้าวหนานเซี่ยวเอ่ย "แม่คะ ก่อนหนูกลับมาซื้อชิงบนเครื่องซังดิจิตอล ที่เอาไปด้วย หนักขึ้นกว่าปลายปีที่แล้วตั้งสองจิน*!"

เส้นเสี่ยวมันว่า "ยังไงก็ดูแล้วผมอมลง! เครื่องซังลูกฟังแล้ว"

"...ได้ค่ะ แม่ว่าไงก็ว่าฉัน แม่มีเหตุผลหมดเลย"

เส้นเสี่ยวมันยิ้มตาหยีและคว้าหม้อที่แขนลูกสาว "แม่ของลูกใจกว้างขนาดนี้ จะเป็นคนอย่างนั้นได้ยังไง กลับมาก็ดีแล้ว เหนื่อยแล้วสินะ กลับบ้านไปพักผ่อนเถอะ พรุ่งนี้พวกเราไปบ้านคุณตาลูกเร็วหน่อย"

เลยช่วงเที่ยงของวันต่อมา จ้าวหนานเซี่ยวและเส้นเสี่ยวมันไปที่บ้านของคุณตา ถึงตอนนั้นคุณป้าแม่บ้านกำลังกวาดทำความสะอาดอยู่ในห้องรับแขก บอกว่าอาจารย์เส้นไปสอนที่มหาวิทยาลัยแต่เช้าแล้ว ตอนนั้นคนยังไม่กลับมา

เส้นเสี่ยวมันให้คุณป้าแม่บ้านถือผลไม้และผักจำนวนหนึ่งที่นำมาเข้าไปในครัว แล้วตนเองก็ถอดเสื้อนอกไปช่วยจัดเก็บบ้าน เก็บไปพลางก็ปั่นไปพลาง

"คุณตาของลูกนี่จริงๆ เลย เกษียณมานานแล้ว ทำงานยุ่งก็แล้วไป ตอนนี้ยังจะไปสอนนักศึกษาปริญญาตรีพวกนั้นอีก แม้แต่แผนการสอนยังเขียนเอง! ทำงานหนักมาทั้งชีวิตแล้ว เขาไม่เหนื่อยอะไร แล้วก็ลูกคุณนี่สิ

* จิน ในที่นี้คือน้ำหนัก 0.5 กิโลกรัม

ตอนแม่เป็นเด็กเขาก็เป็นอย่างนี้ เตี้ยวันนี้ก็ยังเป็นอย่างนี้อยู่ โต๊ะตัวเดียว ใช้น้ำหลายสิบปีไม่รู้จักทิ้ง ยังมีทีวีโทรมๆ นี้อีก แม่เห็นแล้วอยากจะทิ้งไป ทุกวันนี้บ้านใครเขาใช้วัตถุโบราณอย่างนี้บ้าง แม่บอกว่าแม่จะออกค่าตกแต่ง บ้านใหม่ให้ คุณตาลูกก็ไม่ยอม บอกว่าไม่ได้เสียจะเปลี่ยนทำไม แม่ไม่กล้า พุดอะไรแล้ว พุดมากหน่อยก็โดนเขาว่าอีก เสียวหนานลูกสนิทกับคุณตา ลูกเกลี้ยกล่อมเขาทีสิ อายุปุ่นนี้แล้ว ถ้ายังไม่เสพสุขแล้วจะรอไปถึงเมื่อไหร่"

จำวหนานเชี่ยวชาญกับการปักดอกไม้สดที่นำมาลงในแจกันแล้ว ปลอมให้ผู้เป็นแม่ปนไป พังหูซ้ายทะลุหูขวา

คุณตาไม่มีความต้องการทางวัตถุ เสื้อผ้าที่แพงที่สุดก็คือชุดสูทที่เมื่อก่อน แม่ให้ท่านใส่เข้าร่วมในโอกาสที่เป็นทางการ เงินโบนัสที่ส่งสมมาทั้งชีวิต ก็ใช้ไปกับการช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาสทางการศึกษาหมดแล้ว วันเกิดวันนี้ ที่แรกแม่อยากจะจัดอย่างรื่นเริงในร้านอาหาร ให้คนมาเยอะหน่อย ก็ถูกคุณตา ปฏิเสธ บอกว่าตอนเย็นจะเรียกเพื่อนเก่าไม่กี่คนมาที่บ้าน กินอาหารสักมื้อ ก็พอ

จำวหนานเขียนเข้าใจความคิดที่แม่อยากให้คุณตาใช้ชีวิตอย่างมีความสุข แต่ความรู้สึกของคุณตาเองต่างหากที่สำคัญที่สุด

"ทำไมลูกไม่พุดอะไรเลย แม่พุดไปเยอะขนาดนั้น ลูกไม่ได้ฟังหรือ" ไผ่กระสุนของแม่เริ่มเล็งมาที่เธอ

"โอ้ย รู้แล้วค่า...รู้แล้วค่า! ยังงั้นหนูก็ทำงานบ้านไม่เป็น เกะกะมือเท้าแม่ หนูไปมหาลัยรับคุณตานะ!"

จำวหนานเชี่ยวชาญจัดแจกันดอกไม้เสร็จแล้วก็ถอนตัวออกมา

ที่ที่คุณตาอาศัยอยู่ห่างจากมหาวิทยาลัยไม่กี่กิโลเมตร เดินเท้าสิบนาทีก็ถึง แสงแดดในยามหลังเที่ยงของต้นฤดูใบไม้ผลิสีสดส่องผ่านรอยแยกเล็กๆ ของใบไม้ ลมก็พาความหนาวก่อดร่อนของฤดูหนาวที่โหดร้ายทางภาคเหนือ ออกไป โชยปะทะผิว นำความรู้สึกอบอุ่นอ่อนบางมาให้

จ้าวหนานเซียวเดินเล่นไปตามทางที่ปลูกต้นแปะก๊วยจนเต็ม นักศึกษาหนุ่มสาวที่หอบหนังสือเดินผ่านข้างตัวเป็นพักๆ เพื่อนสนิทในมหาวิทยาลัยสองคนบ้างสามคนบ้างพูดคุยและยิ้มหัวเสียงดัง คู่รักแต่ละคู่เดินจับมือเคียงกัน กลิ่นอายของวัยเยาว์มีอยู่ทั่วทุกหัวระแหง ระหว่างที่เหม่อลอย ทำให้จ้าวหนานเซียวรู้สึกเหมือนตัวเองได้ย้อนกลับไปในสมัยเป็นนักศึกษา

เธอเดินเล่นมาถึงหน้าประตูบานเล็กบานหนึ่งที่คุ้นต้ามักจะเข้าออกจนคุ้นเคย นั่งบนเก้าอี้ไม้ตัวหนึ่งที่ข้างทาง หยิบใบไม้ที่ร่วงลงมาถึงเล่นในมือและเฝ้ารอสองบั้ง รอได้ราวสิบกว่านาทีก็เห็นเงาร่างของคุณตาปรากฏขึ้น

คุณตาหยุดอยู่ที่ปากประตูมหาวิทยาลัย พูดคุยอยู่กับนักศึกษาไม่กี่คนที่เดินมาด้วยกัน ด้านข้างยังมีคณบดีสองคนจากในคณะ

จ้าวหนานเซียวกำลังจะเข้าไปหา ฝีเท้าก็หยุดลง

เธอเห็นว่าสวีชู่ก็อยู่ด้วย ดูแล้วน่าจะออกมาจากด้านในด้วยกัน ขณะที่คุณตากำลังคุยกับนักศึกษา เขาก็จับมือกับคณบดีสองท่านนั้นเหมือนจะอำลา

ผ่านไปสักพักพวกนักศึกษาก็โค้งตัวให้คุณตาแล้วแยกย้าย คณบดีก็หยุดก้าวเดิน สวีชู่จึงเดินต่อไปข้างหน้าเป็นเพื่อนคุณตา

ใบหน้าของชายหนุ่มประดับด้วยรอยยิ้ม ตั้งใจฟังคุณตาพูดกับเขาและพยักหน้าเป็นบางครั้ง ท่าทางดูแล้วทั้งสุภาพและจดจ่อตั้งใจ

ข้างเป็นคนรุ่นเยาว์ที่ดีจริงๆ

จ้าวหนานเซียวหยุดอยู่ที่เดิม รอให้ทั้งสองคนเข้ามาใกล้แล้วค่อยเรียก "ตาคะ" คำหนึ่งก่อนจะวิ่งเข้าไป

สวีชู่เห็นเธอในที่สุด ฝีเท้าซังกะไปชั่ววูบ สีหน้าตอนแรกเหมือนจะขัดเขินเล็กน้อย แต่ไม่นานก็กลับคืนสู่ความสงบนิ่ง

คุณตาดีใจอย่างยิ่ง "เสี่ยวหนาน! ทำไมหนุมานี่ได้ล่ะ"

"หนูกับแม่มาแล้ว หนูคิดถึงตา ก็เลยมารับตากลับบ้าน"

"ดีๆ ตาก็คิดถึงหนูเหมือนกัน"

จ้าวหนานเซียวรับแผนการสอนจากในมือของตา ค่อยๆ ทำเป็นมองเห็นคน

เบิกตากว้างแล้วพูดอย่างประหลาดใจว่า "เอ๊ะ ทำไมเขาอยู่ด้วยล่ะคะ"

สวีซูไม่ส่งเสียงสักแอะ

คุณตาตำหนิ "เสียเวลานาน ทำไมยังโตยังไม่มีการยาหละ สวีซูไม่มีชื่อหรือไง"

"ไม่เป็นไรครับ อาจารย์อย่าว่าเธอเลย เธอจะเรียกผมว่ายังก็ได้" เขายิ้มน้อยๆ พลางพูด ดูใจกว้างอย่างยิ่ง

"เจมีมีห้องปฏิบัติการทางวิศวกรรมที่คอยส่งเสริมอยู่ในมหาวิทยาลัย ช่วงนี้วางแผนเพิ่มการลงทุน สวีซูมาเมื่อเข้าก็เพื่อคุยเรื่องต่อเติมห้องปฏิบัติการ"

"ใช่แล้ว" สวีซูพูดต่อ "มีเวลาตั้งมาก ผมเลยไปฟังการบรรยายของอาจารย์จากด้านข้าง ถึงจะเป็นวิชาพื้นฐาน แต่ก็ได้ประโยชน์ล้นหลาม ยิ่งเสียดาบที่ตัวเองเมื่อก่อนไม่ได้ตั้งใจเรียนในมหาวิทยาลัย ใช้เวลาไปโดยเปล่าประโยชน์ อัจฉานักศึกษารุ่นนี้จึงเลย หวังว่าอีกหน่อยจะยังมีโอกาสมาฟังคลาสของอาจารย์อีกครั้งนะครับ"

การประจบประแจงนี้...

จำวหนานเขี้ยวกลอกตาอยู่ในใจ คุณตากลับขึ้นชมอย่างมากแล้วพยักหน้า "สวีซูทัศนคติดี ขอเพียงมีใจที่จะศึกษา ไม่ว่าคนจะอยู่ที่ไหน จะออกจากสถานศึกษาหรือไม่ ก็ไม่ส่งผลกระทบอะไรทั้งนั้น อีกหน่อยถ้าในระหว่างการทำงานเธอมีปัญหาอะไร สามารถติดต่อฉันได้ทุกเมื่อ เราจะได้พูดคุยกัน"

"อาจารย์ คุณทำให้ผมนึกได้ สะพานใหญ่พิเศษที่ผมกำลังทำอยู่ในตอนนี้ มีปัญหาบางอย่างที่ผมอยากขอคำชี้แนะจากคุณ ตอนแรกยังกลัวว่าจะทำคุณเสียเวลา"

"ไม่หรอกๆ" คุณตาโบกมือ "บังเอิญพอดี ตอนเย็นเด็กๆ บอกว่าจะฉลองวันเกิดให้ฉัน แคกินข้าวสักมื้อที่บ้าน ถ้าเขามีเวลาก็มาสิ ถึงตอนนั้นค่อยคุยลงลึกกัน"

"ดีจังเลย จันทมนต์ไม่เกรงใจ ขอรบกวนแล้วนะครับ"

คุณต่ายมึนน้อยๆ "ฉันจะรอเธอที่บ้าน เธอมีธุระก็ไปก่อนเถอะ ฉันจะกลับไปกับเสียวหนานแล้ว"

"อาจารย์กลับดึก นะครับ" เขาพูดอย่างเคารพนบนอบ

จ้าวหนานเชียวคล่องแขนของคุณตา มองสวิตช์ที่หนึ่งแล้วหันหน้าจากไป

คุณตาแม้จะไม่ได้ประกาศให้คนภายนอกรู้ แต่บนอินเทอร์เน็ตของสถาบันก็ยังมีคนลงโพสต์เกี่ยวกับวันเกิด ช่างได้ก่อเป็นอาคารแห่งคำอวยพรที่บ้านก็มีสายโทรเข้ามาอวยพรกันมากมาย บริการส่งดอกไม้สดก็ไม่ขาดสาย ตลอดป้ายจ้าวหนานเชียวอยู่กับการรับโทรศัพท์ รับพัสดุ ไม่นานฟ้าก็มืด

เพื่อนเก่าสองคนของคุณตามาถึงแล้ว ขณะนี้กำลังพูดคุยสนุกสนานกับคุณตาอยู่ในห้องหนังสือ เส้นเสียวมันกับคุณป้าแม่บ้านง่วนกับการทำอาหารอยู่ในครัว ตอนที่จ้าวหนานเชียวเตรียมจะเติมน้ำชาให้พวกคุณตาก็ได้ยินแม่เรียกตนเองจากในห้องครัวจึงวิ่งเข้าไป

"เมื่อกี้สวิตช์โทรมาหาแม่บอกว่าเขากำลังมา น่าจะใกล้ถึงแล้ว ไหนๆ ลูกก็ไม่มีอะไรทำ ลงไปรับเขาซะ!" แม่ออกคำสั่ง "ได้ยินไหม อย่าขี้เกียจอย่างนี้! รีบไป!"

จ้าวหนานเชียวขานรับอ้อม สวมเสื้อนอกแล้วออกไป เห็นสวิตช์ยืนอยู่ข้างทาง ในมือถือดอกไม้ช่อหนึ่ง

เขาเดินมาแล้วเอ่ยเสียงเบา "คุณว่าผมใส่ตัวนี้ แม่คุณจะพอใจไหม"

สวิตช์ใส่สูทสีน้ำเงินเข้ม ผูกเนกไท ที่เท่าเป็รรองเท้าหนังที่หมดจดไว้ร้อยฟุ่่น

รู้จักเขามาสิบกว่าปีได้แล้ว นี่ยังคงเป็นครั้งแรกที่จ้าวหนานเชียวได้เห็นเขาสวมชุดสุภาพจัดเต็มอย่างนี้ เหมือนจะไปออกงานใหญ่อะไรสักอย่าง

แม้จะไม่ค่อยชิน แต่ก็ต้องบอกว่าเขาเกิดมาเป็นไม้แวนเสื่อโดยธรรมชาติอยู่แล้ว สูทสำหรับสุภาพบุรุษที่แค่มองก็รู้ว่าราคาไม่ใช่น้อยๆ ชุดนี้ เมื่อสวมลงบนตัวเขาก็แสดงมูลค่าที่ซ่อนอยู่ในตัวได้อย่างสมบูรณ์แบบ ไม่เพียงเน้น

ความหล่อเหลาของคนและความสูงโปร่งของรูปร่าง กระทั่งทำให้เขาดูหนักแน่น เป็นผู้ใหญ่...ถ้าหากเขาไม่ได้เพ่งพุดประโยคเมื่อถึงนี้ล่ะก็

จ้าวหนานเซียวสองมือชูกในกระเป๋าสี้นอก จ้องมองชายหนุ่มคล้ายยืม คล้ายไม่ยืม

เขาเหมือนจะชะงักไป แล้วก็กล่าวเสริมเพื่อกลบเกลื่อนให้ตัวเอง "ช่างเถอะ แม่คุณไม่รู้สักหน่อยว่าผมเป็นแฟนของลูกสาวเธอ ผมใส่อะไรก็เหมือนๆ กัน คุณว่าไหม"

"ขึ้นไปกัน ไกลจะกินข้าวแล้ว"

จ้าวหนานเซียวไม่สนใจการชวนคุยของอีกฝ่าย หมุนร่างนำเขาเข้าไป

บทที่ 38

จ้าวหนานเซียวพาสวีซูเข้ามาแล้วตะโกนทีหนึ่ง "แม่คะ สวีซูมาแล้ว!"

เส้นเสี้ยวมันรีบออกมาจากห้องครัว พอเห็นคนดวงตาก็เป็นประกาย "สวีซู วันนี้เธอหล่อมากเลย รูปร่างอย่างนี้ มาดอย่างนี้ ดีเหลือเกิน! ถ้าน้ำไม่รู้จักนึกว่าเธอจะไปดูตัว!"

จ้าวหนานเซียวรีบดอกไม้ที่สวีซูส่งมาให้ มองเขาโค้งให้แม่ของตนเล็กน้อย ยิ้มพลางพูดว่า

"น้ำเส้นล้อเล่นแล้วครับ พุดถึงเรื่องมาด ถ้าน้ำบอกว่าตัวเองเป็นที่สอง คงไม่มีใครกล้าเป็นที่หนึ่งแล้วครับ ไม่ใช่แค่มาดดี เมื่อก่อนผมเคยได้ยินพ่อผมพูดว่าสมัยที่น้ำเส้นอยู่มหา'ลัยก็คือการมีอยู่ของเทพี ตอนนี้อยู่เข้าไปใหญ่! ที่จริงไม่ต้องเห็นตัวน้ำเองก็ได้ แค่นี้พี่เสี่ยวหนานของผมก็รู้แล้ว"

จ้าวหนานเซียวที่ฟังอยู่ด้านข้างอดขบขันลุกขึ้นมามากอีกไม่ได้

ระดับในการประจบสอพลอสูงกว่าตอนบ่ายขึ้นมามากขึ้นแล้ว เย็นयोแม่เธอไม่พอ ยังจะลากเธอลงน้ำไปด้วย เกินไปจริงๆ

เส้นเสี้ยวมันกลับหัวเราะจนจะไม่ไหวอยู่แล้ว ตีว่าเขาปากหวาน เรียกให้เขารับเข้ามาไม่หยุด

"น้ำเส้น วันที่แรกพ่อผมจะมาอวยพรวันเกิดให้อาจารย์เส้นด้วยตัวเอง

แต่ว่ามีธุระ คนอยู่ต่างเมืองกลับมาไม่ได้จริงๆ ก็เลยสั่งให้ผมมา มึงงานอะไร ให้ผมช่วย นำส่งมาได้เลยครับ"

สรีฐู่ว่าพลงถอดสูทตัวนอกออก พาดลงบนพนักโซฟาด้านหนึ่ง

เส้นเสี่ยวมันจะใช้เขาทำงานได้อย่างไร "หลังจากเธอเข้ามาหาวิทยาลัย ก็ไม่ค่อยได้มาบ้านน้าแล้ว ตอนนี้ได้มาก็ถือเป็นแขกขาจร ยังจะให้เธอทำงานได้ไง อีกอย่างก็ไม่มีงานอะไร พวกคุณตาของเสี่ยวหนานอยู่ในห้องหนังสือ ปู่เมิ่งที่เกษียณจากงานจราจรคนนั้นรู้จักกับพ่อเธอ พ่อได้ยินคุณตาบอกว่า เธอจะมาเป็นนี้ก็ถามถึงเธอ เธอรีบเข้าไปทักทายสักคำสิ"

"ครับ จ้าผมเข้าไปนะ"

เขายืนมือมาถือเสื้อนอกที่ตนเองเพิ่งถอดออก กำลังจะนำไปแขวนก่อน

"วางไว้ๆ เธอไปก็พอแล้ว"

เส้นเสี่ยวมันให้เขาเข้าไปในห้องหนังสือ ยืมแยมส่งทางสายตา จากนั้นก็หันมา รอยยิ้มสลายหายไป แล้วจ้องลูกสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างไม่ขยับ "มัวยืนทำอะไรอยู่ ยังไม่ช่วยเอาเสื้อไปแขวนอีก"

โดนต่อว่าโดยไม่มีเหตุผล จ้าวหนานเสี่ยวเบะปาก หยิบเสื้อนอกขึ้นมา แล้วนำไปแขวนที่ราว

ฟ้ามืดแล้ว เสียงพุดคุยหัวเราะในห้องหนังสือดังต่อเนื่องไม่ขาดสาย ข้าวและกับกั๊ตระเตรียมเสร็จแล้ว จ้าวหนานเสี่ยวเข้าไปเคาะประตูก่อนจะผลักออก ยืมพลงเอ่ย

"ตาคะ ปู่เมิ่ง ปู่ซุน ได้เวลากินข้าวแล้วค่ะ!"

สรีฐูตามหลังคนทั้งกลุ่มออกมาเป็นคนสุดท้าย ผ่านข้างจ้าวหนานเสี่ยว ก็อาศัยจังหวะที่คนไม่ทันสังเกต กระซิบที่หูเธอ

"ทำไมไม่เรียกผม ไม่กลัวน้าเส้นรู้แล้วต่อว่าว่าคุณไม่มีมารยาทหรือ"

จ้าวหนานเสี่ยวหันหน้าไป เห็นแม่หันหลังให้ทางนี้ ทั้งแค้นเก่าแค้นใหม่ รวมกัน เธอยกเท้าเตะเขาเร็วๆ ที่หนึ่ง ทั้งเขาไว้แล้วหมุนตัวจากไป

เวลานี้เองกริ่งประตูก็ดังขึ้น

จ้าวหนานเซียวไม่รู้ว่ายีนนี้ยังมีใครมาอีกจึงมองไปทางแม่
เส้นเสี้ยวมันหันหน้ามาด้วยใบหน้ายิ้มแยม "น่าจะเป็นสวีชู่มา!
เสี้ยวหนานรีบไปเปิดประตู"

จ้าวหนานเซียวยีนนี้ไม่ขยับ จ้องมองแม่
เส้นเสี้ยวมันลดเสียงลง "มองอะไร เขาเป็นหลานชายของเพื่อนเก่า
คุณตา ลูก ยีนนี้เขามา คุณตาก็รู้เรื่อง ยังไม่รีบไปเปิดประตูอีก"

จ้าวหนานเซียวเดินไปทางครัว "หนูจะไปยกอาหาร!"
เส้นเสี้ยวมันได้แต่ไปเปิดประตูเอง เงยหน้ามาเห็นสวีชู่ยังคงยืนอยู่
ด้านข้างจึงรีบเรียกก่อน

"เสี้ยวสวีเธอรีบไปนั่งเร็ว อย่ามัวแต่ยืน"
สวีชู่ก็สวมชุดสุทรวงเท้าหนึ่งมือถือดอกไม้สด พอเข้ามาก็เอ่ยขอโทษ
ก่อนเป็นอันดับแรก บอกว่าตนออกมาก่อนเวลาแล้ว แต่ว่าบนถนนยังรถติด
มาก ผลสรุปก็เลยมาสาย

แน่นอนว่าคุณตาและแม่ต้องบอกว่าไม่เป็นไรอยู่แล้ว และเรียกให้เขา
มานั่งที่

สวีชู่ก็ทักทายผู้อาวุโสอีกสองท่านที่นั่งประจำที่อย่างมีอิริยาบถ จากนั้นก็
พูดกับคุณตาว่าเขามาอวยพรวันเกิดแทนคุณปู่

ขนาดข้ออ้างยังเหมือนกับสวีชู่ไม่มีผิด
จ้าวหนานเซียวมองสวีชู่แวบหนึ่ง เห็นสีหน้าเขาแข็งกระด้าง สายตา
เย็นเฉียบ ไม่มีใจกล้ออย่างเมื่อครั้งที่มายั่วแหย่เธอลับหลังแม่อีก เธอก็ไม่ปาก
เส้นเสี้ยวมันจัดให้สวีชู่นั่งข้างลูกสาว แล้วก็เรียกสวีชู่ให้ไปนั่งข้างตัวเอง
อย่างมีไมตรี แนะนำทั้งสองให้รู้จักกัน แล้วบอกว่าสวีชู่เป็นลูกชายของ
เพื่อนนักเรียนเก่าของตน

เห็นได้ชัดว่าสวีชู่มีท่าทีระวังระไวโดยธรรมชาติต่อ 'ลูกชายของ
เพื่อนนักเรียนเก่า' ที่อยู่ๆ ก็โผล่มาคนนี้ ฝ่ายตรงข้ามก็เช่นกัน ใบหน้าทั้งสอง
ต่างแวววาวยิ้มบางๆ อย่างคู่ทำการค้าโดยมิได้นัดหมาย จับมือกันและกัน

พยักหน้าเล็กน้อย แล้วต่างฝ่ายต่างนั่งกลับลงไป

เวลากินข้าว สวีชู้ยอาศัยความสะดวกของที่นั่งปฏิบัติต่อจ้าวหนานเซียว ที่นั่งด้านข้างตนเองอย่างกระตือรือร้นเอาใจใส่ ชวนคุยอยู่บ่อยๆ ไม่ปิดบังเจตนาของตนที่จะจีบเธอเลยแม้แต่หน่อย

สวีชู้ก็มองคนสองคนที่นั่งด้วยกันที่ฝั่งตรงข้าม แม้คุณตาจะคุยกับเขาในหัวข้อสนทนาเรื่องนิทรรศการการคมนาคมและการขนส่งโลกที่เพิ่งจบไปเมื่อปีที่แล้วก็ยังไม่ตอบคำ จนกระทั่งคุณตาพูดขึ้นมาอีกรอบค่อยได้สติคืน

"ครับ ไซ่ ปีที่แล้วเรือของเราไปร่วมนิทรรศการ ไปแสดงผลงานทางเทคโนโลยีใหม่ล่าสุดมาไม่น้อย นอกจากระบบควบคุมและจัดการอัจฉริยะของสะพานที่อาจารย์เพิ่งพูดไป ยังมีคอนกรีตประสิทธิภาพสูงสุดยอด คอนกรีตชนิดนี้สามารถลดการบำรุงรักษาในระยะหลังของพื้นสะพานได้เยอะมาก ถึงกับทำให้การบำรุงรักษาเป็นศูนย์ได้จริง ยกตัวอย่างเช่นคอนกรีตทั่วไปจะสึกลงสองมิลลิเมตรในทศวรรษสิบห้าปี แต่คอนกรีตประสิทธิภาพสูงสุดยอดนี้หนึ่งร้อยปีค่อยสึกลงสองมิลลิเมตร กล่าวคือภายในรอบอายุขัยปกติที่ใช้ในการออกแบบสะพาน เพียงลงแรงแค่ครั้งเดียวแล้วอยู่ไปนานๆ ทำให้การบำรุงรักษาพื้นสะพานเป็นศูนย์ได้จริง"

คุณตาและพวกปู่เม้งพยักหน้า "ยุคสมัยกำลังพัฒนา เทคโนโลยีการสร้างสะพานและนวัตกรรมของวัสดุเรามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน อีกหน่อยจะยิ่งดีขึ้นเรื่อยๆ"

กินข้าวเสร็จแล้ว แม่กับคุณป้าแม่บ้านก็เก็บจาน พวกคุณตานั่งในห้องรับแขกดูข่าวกันไปพลางคุยเล่นไปพลาง จ้าวหนานเซียวจะตมน้ำชาจึงไปหยิบใบชาที่ห้องหนังสือของคุณตา พอหันตัวกำลังจะออกมาก็เงยหน้าเห็นสวีชู้ตามเข้ามาอย่างไม่คาดคิดแล้วปิดประตูตามที่มีมือสะดวก

เธอตกใจสะดุ้งโหยง ถลึงตาใส่เขา ยื่นมือจะเปิดประตูออกไปก็ถูกอีกฝ่ายคว้ามือไว้

"จะทำอะไร รีบปล่อยนะ ฉันจะออกไปแล้ว" จ้าวหนานเซียวสั่งเขา

เสียงเบา

สวีซูไม่ส่งเสียงสักคำก็ผลักเธอไปถึงผนังแล้วกดไว้ นิ้วทั้งห้าคว่ำคางแล้วเขยหน้าขึ้น ก็มลงจูบปากเธออย่างรุนแรง ผ่านไปสักพักก็ค่อยปล่อยออก ถามที่ข้างหูเธอด้วยเสียงแผ่วเบา

"คนแซ่สวีนั้นยังงั้น คุณเหยียบเรือสองแคมหรือ มีน้ำละคุณถึงไม่ดีใจที่ผมกลับมา!"

จ้าวหนานเซียวนึกไม่ถึงเลยว่าสวีซูจะกล้าทำเรื่องชู้สาวกล้าเทียมฟ้าอย่างนี้ในห้องหนังสือของคุณตา ถูกเขาทำให้ทั้งตกประหม่าและหัวโนหวริมฝีปากค่อนข้างระบม ในใจยิ่งมีความรู้สึกหงุดหงิดเหมือนเด็กที่ถูกผู้ใหญ่ลักลอบทำเรื่องไม่ดี จึงทอดถอนใจออกมา เงยหน้าเห็นเขายังคงจ้องตนเองอย่างดูร้ายจึงรีบเอียงเสียงค่อย

"คุณอย่าเข้าใจผิดนะ ฉันไม่ได้ชอบสวีซูๆ ครั้งแรกที่เขามาที่บ้านฉันก็ปฏิเสธเขาไปแล้ว และฉันก็รู้ว่าเย็นนี้เขาจะมาอีก น่าจะเป็นแม่ฉันที่ทำให้เขาเข้าใจผิด จะโทษก็ไปโทษแม่ฉัน โอเคนะ ปล่อยฉันออกไปเร็ว"

เธอผลักเขาออกเตรียมจะไป เขาไม่เพียงไม่ยอม กลับยังกระชับข้อมือเธอแน่นขึ้น

"ผมไม่เชื่อ!"

จ้าวหนานเซียวได้แต่อธิบาย "ฉันไม่ได้ตั้งใจจะปิดบังพวกของแม่ฉันฉันแค่อยากให้เราได้อยู่ด้วยกันอีกสักกระยะหนึ่ง รอให้ความรู้สึกมันคงแล้วต่างคนต่างรู้สึกกว่าอีกฝ่ายสามารถเป็นคู่ชีวิตให้ตัวเองได้จริงๆ ถึงตอนนั้นค่อยบอกพวกผู้ใหญ่ ตอนนี้โอเคแล้วใช่ไหม"

ในที่สุดสวีซูก็พูดว่า "ผมรู้..." มืออีกข้างของเขาทุบลงที่ตำแหน่งของหัวใจตัวเอง "แต่ตรงนี้ของผมมันอีกฉา...ผมห้ามตัวเองไม่ได้"

น้ำเสียงของเขาฟังดูอึดอัด

จ้าวหนานเซียวกลัวว่านานเกินไปแล้วแม่จะรู้สึกผิดปกติ จึงพูดอย่างลนลาน "แล้วคุณจะให้ฉันทำยังไง"

"ผมอยากให้คุณจูบผม"

ก่อนหน้านี้เป็นเขาที่จูบเธอตลอด เธอไม่เคยเป็นฝ่ายจูบเขาก่อน

จำวหนานเชียวหน้าแดงแล้ว

"เสียวหนาน เสียวหนาน..."

เหมือนแม่จะเรียกเธอจากในครัว เสียงลอดเข้ามาแว่วๆ

จำวหนานเชียวตื่นกลัวจะแฉ่อยอยู่แล้ว เงื้อมือคว้าคอเสื้อเขาแล้วดึงเข้าหาตัวเอง ก่อนจะจูบปากเขาเร็วๆ

"ได้รียัง เร็วเข้า!"

เขามองเธอ ในที่สุดก็คลายมือที่คว้าข้อมือข้างนั้นของเธอออกอย่างเชื่องช้า

จำวหนานเชียวสะบัดมือเขาแล้วเดินออกทันที เมื่อได้รับอิสรภาพก็เปิดประตูออกไปแล้วรับคำ

"แม่คะ หนูมาแล้ว!" พุดพลางเดินออกไปที่ครัว ยื่นศีรษะเข้าไปครึ่งหนึ่ง "เรียกหนูมีอะไร"

"ให้ลูกไปต้มชา ลูกทำอะไรอยู่ ครึ่งวันแล้วยังไม่เสร็จอีก"

แม่ยุ่งอยู่กับการปอกผลไม้ ตาหนีเธอโดยที่แม้แต่ศีรษะก็ไม่เงยขึ้น

จำวหนานเชียวโบกกระโปงใบชาในมือ "คุณตาเปลี่ยนที่วาง เมื่อไหร่ก็ไม่เจอไปพักหนึ่ง"

"เออละๆ ยกผลไม้เข้าไปก่อน" แม่ชี้ที่จานผลไม้ซึ่งเพิ่งปอกที่วางอยู่ด้านข้าง

"รู้แล้วค่ะ"

จำวหนานเชียวรวบรวมสติ วางใบชาที่ไม่ง่ายเลยกว่าจะนำออกมาได้ แล้วยกจานผลไม้ไปให้

ต่างเป็นผู้สูงอายุกันทั้งนั้น ปู่เมื่อกับปู่คนหนึ่งต่อไปสักพัก คนขับรถของปู่เมื่อก็มารับแล้ว พอส่งผู้ใหญ่ทั้งสองไปแล้ว คนหนุ่มอีกสองคนก็ควรจะไปได้แล้ว

"น้ำเส้นครับ พวกน้ำจะกลับเมื่อไหร่ ตอนเย็นผมไม่ได้ดื่มเหล้า ให้ผมช่วยขับรถไปส่งพวกน้ำนะ" สวีชู้ยืมพลางเอ่ย

"ให้เสี่ยวหนานขับก็ได้ จะไปรบกวนเธอได้ยังไง"

จ้าวหนานเซียวเห็นสายตาสองข้างของเขาเล็งมาทางตนอย่างคลุมเครือก็รีบพูด

"แม่ ตอนเย็นการมองเห็นไม่ดีเท่าตอนกลางวัน อีกอย่างหนูก็ไม่ได้ขับรถมาสักพักแล้ว รู้สึกไม่คุ้นมือ ให้สวีชู้ไปส่งเรากก็ได้"

เส้นเสี่ยวมันคิดอยู่ครู่หนึ่งก็ยิ้มแล้วพูดว่า "ก็ดี จังหน้าไม่เกรงใจเธอแล้วนะ ยังไงเธอก็ไม่ใช่คนนอก"

จ้าวหนานเซียวมองทางสวีชู้ยที่อยู่อันข้าง "คุณสวี ให้ฉันส่งคุณออกไปนะ"

ลูกสาวคราวนี้กลับมีท่าทีที่ดีอย่างนี้ เส้นเสี่ยวมันค่อนข้างแปลกใจและก็ดีใจ ยังนึกว่าการจัดให้ทั้งสองนั่งด้วยกันในมื้ออาหารเมื่อตอนเย็นประสบผล

"ได้ เสี่ยวหนานมันลูกไปส่งสวีชู้ก่อน"

จ้าวหนานเซียวเดินออกไปข้างนอกพร้อมกับสวีชู้โดยไม่มองสวีชู้

"คุณจ้าวครับ ยังหนาวอยู่ คุณเข้าไปเถอะ ไม่ต้องส่งผมแล้ว" สวีชู้เอาใจใส่อย่างมาก เดินออกมาได้ไม่กี่ก้าวก็รีบให้เธอเข้าไป

จ้าวหนานเซียวหยุดแล้วพูดว่า "คุณสวี ฉันขอพูดตามตรงนะคะ ถ้าหากเข้าใจคุณผิดไป คุณจะถือว่าฉันหลงตัวเองก็ได้ค่ะ ฉันมีคนที่ชอบแล้ว เพราะว่าคุณกับตาฉันเป็นเพื่อนกัน ฉันก็เลยต้องบอกคุณ จะได้ไม่ทำให้คุณสิ้นเปลืองเวลาและเรี่ยวแรง"

สวีชู้ยชะงักงัน เหยหนามองไปทางห้องอย่างลึมตัว ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง "คุณสวีคนนั้นหรือ"

"ฉันขอไม่บอกค่ะ"

เขาลังเลครู่หนึ่ง ในที่สุดก็ยกไหล่ น้ำเสียงจางเล็กน้อยและเงิความเสียดาย

"โอเค ผมยอมแพ้แล้ว ความจริงตอนแรกเป็นเพราะประทับใจในตัวคุณดี ตอนนั้นก็อาจจะเจอคนที่ทำให้รู้สึกก็ไม่ง่าย คิดว่าพยายามอีกสักหน่อยยังพอมีหวัง"

จำวหนานเขียวยิ้ม "คุณสมบัติของคุณดีมาก วันหลังต้องได้พบเจอ คนที่มีความรู้สึกกับคุณในแบบเดียวกันแน่ค่ะ"

"หวังว่านะครับ" แล้วเขาก็ยิ้มขึ้นมา "ยังไงก็ขอให้คุณกับคุณสวีมีความสุข ที่จริงคุณสองคนดูเหมาะสมกันนะครับ"

"ขอบคุณค่ะ คุณกลับดี"

จำวหนานเขียวส่งคนเสร็จก็กลับมา สวีซู่ยังนั่งอยู่ในห้องรับแขก ถูกคุณตาที่พ่อตี้มเหล้าไปไม่กี่แก้วก็พูดคุยอย่างสนุกสนานทั้งตัวไว้คุยด้วย เมื่อได้ยินเสียงเปิดประตูก็หันมาทันที

คุณตาเล่าว่าช่วงนี้กำลังแลกเปลี่ยนเรื่องสะพานรูปแบบใหม่กับมหาวิทยาลัย อุตสาหกรรมอาเคเนของเยอรมนี สะพานแห่งนี้สร้างที่อัลบ์ชัตต์ ยาว 15.55 เมตร เป็นสะพานคนข้าม รูปแบบโครงสร้างคือ FRP ซึ่งเป็นพลาสติกเสริมความแข็งแรงด้วยไฟเบอร์กลาสที่ออกมาใหม่ในช่วงไม่กี่ปีนี้ สะพานเป็นสะพานคอนกรีตเสริมด้วยตาข่ายไฟเบอร์กลาส เรียกโดยย่อว่าสะพาน TRC เป็นสะพานคอนกรีตแห่งแรกของโลกที่ใช้ตาข่ายไฟเบอร์กลาส FRP ทำเป็นวัสดุเสริม ทั้งสะพานไม่ใช้คานเหล็กกล้า มีข้อดีเรื่องโครงสร้างบาง น้ำหนักเบา ด้านทานการกัดกร่อน และต้นทุนในการสร้างต่ำ

คุณตาพูดว่า "บริเวณใกล้ที่ตั้งสะพานเป็นเพราะใช้สารต้านทาน การเยือกแข็งมาหลายปี มีผลกระทบจากความเสียหายจากเกลือ เพราะงั้นมหาวิทยาลัยเลยออกแบบให้ใช้วัสดุรูปแบบใหม่นี้ จากการผลิตจนถึงการใช้งานใช้เวลาแค่ไม่กี่วัน อีกทั้งเมื่อผ่านการทดสอบการรับน้ำหนักด้วยการใช้แบบจำลอง มาตราส่วนปกติแล้วมีโครงสร้างที่ปลอดภัย ถึงแม้ว่าความสามารถในการบรรทุก กับอายุการใช้งานตลอดชีพจะสู้สะพานโครงสร้างคอนกรีตคานเหล็กแบบดั้งเดิม ไม่ได้ แต่การศึกษาสำรวจจะสะพานนี้เป็นการอ้างอิงที่ดีให้กับแผนงานของสะพาน ในพื้นที่ดินเค็มดินด่างทางภาคตะวันตกของประเทศเรา จากการศึกษาวิจัย

และพัฒนาต่อยอดให้ลึกขึ้นของวิชาวัสดุศาสตร์ เชื่อว่าอนาคตจะต้องเอาชนะ ส่วนที่ขาดหายไปได้แน่นอน..."

จ้าวหนานเชียวเดินเข้าไปนั่งลงบนโซฟาที่อยู่ด้านข้าง หยิบส้มเล็ก คันหนึ่งขึ้นมาจิ้มผลไม้ที่เหลืออยู่ในจานกิน

สวีชู่ปลูกจิตใจตัวเองขึ้นมา เริ่มตอบคำถามตาในที่สุด "ใช่ครับ อาจารย์พูดได้ดีมากเลยครับ สิ่งที่ชาวสะพานในยุคสมัยใหม่อย่างเราก็คือสืบทอด พัฒนา แล้วทำให้รู้เรื่อง"

จ้าวหนานเชียวเกือบจะหัวเราะแล้ว รีบก้มหน้าลง

คุณตาพักหน้า จากนั้นก็จะพูดเรื่องสะพานแห่งใหม่อีกแห่งต่อ ตอนนี้องเองที่เส้นเสี้ยวมันเดินออกมา

"พ่อ อย่าเอาแต่พูดเรื่องสะพานไม่ยอมจบ เมื่อเย็นพ่อดื่มไปก็แก้วเนี่ยเมาแล้วนะ รีบไปพักผ่อนเถอะค่ะ"

"ตาคะ แม่พูดถูก ตารีบพักผ่อนเถอะ"

จ้าวหนานเชียวก็เดินเข้ามาประคองคุณตา

ขึ้นพูดต่อไป ไม่รู้ว่าจะถูกสวีชู่เอาใจจนเสียคนไปในลักษณะไหน

คุณตาค่อยรู้สึกตัวตื่น ยิ้มแล้วตบหน้าผากตัวเอง "ดูจันสี นานทีจะมีความสุขขนาดนี้ พ่อพูดขึ้นมาทีลืมนเวลา ดีกแล้วนะ สวีชู่ต้องกลับแล้ว พวกหลานก็กลับบ้านไปพักผ่อนกันดีล่ะ ละ"

เส้นเสี้ยวมันส่งพ่อเข้าไปพักผ่อน ออกมาก็กำขั้บคุณป้าแม่บ้านสองสามคำ ทั้งรถของตนเองไว้ที่นั่นแล้วนั่งรถของสวีชู่จากไปพร้อมกับลูกสาว

สวีชู่ส่งทั้งสองคนถึงหน้าประตูบ้าน

"สวีชู่ เย็นนี้ลำบากเธอแล้ว เข้าไปนั่งสักหน่อยสิ"

"ไม่ครับ ดีกแล้ว พวกน้าก็ควรพักผ่อนได้แล้ว คราวหน้าไว้สะดวกผมค่อยมาใหม่" สวีชู่รีบบอกบ๊อดอย่างสุภาพ

"ก็ดี จันเรากลับไปพักผ่อนเถอะ" เส้นเสี้ยวมันความจริงก็แค่เอ่ยปาก

เชื่อเชิญไปตามมารยาทเฉยๆ บอกลาสวีชู้แล้วก็พาลูกสาวเข้าไป หลังจากเข้าประตูไปแล้วก็ถามเธอว่าทำไมอยู่ๆ ถึงไปส่งสวี่ชู้

"ยังจะทำอะไรได้ ก็พูดกับเขาให้ชัดเจนสิคะ จะได้ไม่ทำให้เขาเสียเวลา" ผู้เป็นลูกสาวพูด

เส้นเสี้ยวมันโมโหและหยิกแخنเธอทีหนึ่ง "ลูกตั้งใจเป็นปฏิภักซ์กับแม่!" แม่ที่ดูสวยแบบบาง แรงแม้มือกลับหนักไช่ย่อย ขนาดทำผ่านเสื้อยังเจ็บ จ้าวหนานซียวร้อง "อ๊อย" คำหนึ่ง รีบหนีเข้าไปในห้องของตนเอง เธออาบน้ำ เป่าผมให้แห้ง เปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วล้มตัวลงนอน มองดูก็เป็นเวลาห้าทุ่มกว่าแล้วจึงหยิบหนังสือที่วางอยู่บนโต๊ะหัวเตียงเล่มหนึ่งที่ก่อนหน้านี้อ่านไม่จบติดมือมา ตั้งใจว่าจะอ่านสักสองสามหน้าแล้วนอน เพิ่งเปิดถึงหน้าที่ค้นไว้ มือถือก็มีข้อความเข้า

'ผมยังไม่ไป คุณออกมาสิ'

จากนั้นข้อความอีกบรรทัดก็ตามมาติดๆ

'ผมยังไม่ได้เด็ดอกกับคุณนะ'

บทที่ 39

จ้าวหนานเซียวรีบลงจากเตียงวิ่งไปที่หน้าต่างแล้วแหวกม่านมองลงไป
ที่ใต้ตึกมีคนยืนอยู่บนทางเดินอิฐที่ถูกแถบรั้วสีเขียวบดบังตามนั้นจริง
และกำลังเงยหน้ามองมาทางตน

แน่นอนว่าจ้าวหนานเซียวไม่กล้าส่งเสียง จึงผลักรหน้าต่างออกเบาๆ
จากนั้นก็ยื่นมือออกไป โบกไม้โบกมือให้คนคนนั้นสุดชีวิต บอกให้เขาไป
เดี๋ยวนี้ อย่ายืนต่ออีก

สวิตช์เห็นแล้วไม่เพียงไม่ไป กลับยังหันหลังให้เธอ ไปยืนอยู่ข้างแถบรั้ว
สีเขียวบนทางเดินอิฐแล้วหยิบบุหรี่ย่อออกมาจากกระเป๋ากางเกง เห็นได้ชัดว่า
ตั้งใจจะเอาเรื่องกับเธอให้ถึงที่สุด

จ้าวหนานเซียวใจเต้นเร็วขึ้น

ตึกมากแล้ว ถ้าหากเธอออกไปตอนนี้ กลับมาก็คงเที่ยงคืนแล้ว นี่เป็นแค่
เรื่องรอง ปัญหาใหญ่ยังคงเป็นแม่ของตน

ห้องนอนของแม่อยู่ติดกันนี้เอง

จ้าวหนานเซียวโผล่ศีรษะออกไปมอง

ไฟดับไปแล้ว

ที่จริงความสามารถในการตีของแม่ธรรมดามาก ที่โต๊ะอาหารเมื่อเย็น

ยังดื่มเหล้าขาวเป็นเพื่อนคุณตาและคุณปู่อีกสองท่านไปหลายแก้ว

จ้าวหนานเซียวผลุกกลับเข้ามา เอาหูแนบผนังเพื่อตั้งใจฟัง พังอยู่สักพักใหญ่ก็ไม่ได้ยินเสียงความเคลื่อนไหวจากห้องข้างๆ ค่อยแน่ใจว่าแม่หลับไปแล้วก็กลับมาที่ข้างหน้าต่างและมองลงไป

ชายหนุ่มยังยืนอยู่ตรงนั้น รวากับงอกรากไว้ก็ไม่ปาน

จ้าวหนานเซียวในใจรู้สึกว่าจะช่วยไม่ได้ แล้วก็เหมือนจะตีอยู่หนอยๆ เป็นความรู้สึกอย่างกลองเล็กที่รัวไม่หยุด ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดก็อดใจไม่อยู่ไปสวมเสื้อผ้าแล้วบิดด้ามจับประตูห้องนอนเบาๆ

เธอไม่กล้าจะใส่แม้แต่รองเท้าแตะ เพียงแค่สวมถุงเท้า ใช้มือถือส่องไฟกลั่นหายใจแล้วเขย่งปลายเท้าผ่านหน้าประตูห้องแม่ไปสวมรองเท้าที่ทางเดินประตูจากนั้นก็เปิดประตูแล้วแทรกตัวออกไปอย่างรวดเร็ว

ประตูบ้านปิดลงที่ข้างหลังแล้ว เธอก็ยังไม่กล้าจากไปทันที รออยู่ที่ประตูสักพักจนแน่ใจว่าแม่หลับไปแล้วและไม่ได้ค้นพบว่าเธอออกมาค่อยระบายลมหายใจ รีบเข้าลิฟต์ลงไปข้างล่าง พอออกจากประตูก็วิ่งแน่นไปถึงข้างหลังคนคนนั้น กำหมัดจะทุบหลังเขา ยังไม่ทันโดนเขาก็หันมาและกางแขนออกโอบกอดเธอไว้อย่างแข็งแรงมั่นคง เท้าทั้งสองของเธอละจากพื้นชั่วขณะ คนก็แขวนอยู่กลางอากาศ

จ้าวหนานเซียวสะดุ้งตกใจ กลัวตัวเองจะร่วง จึงกอดคอเขาไว้อย่างลึบตัวกอดไปแล้วพลันได้สติขึ้นมาที่รีบตื่น

สวี่ชู่วางเธอลงแต่ยังคงไม่ยอมปล่อย ก้มหน้าลงเหมือนจะจูบเธอ ท้าว่าทั้งทั้งสองไม่ได้พบกันมานานมาก

ตรงนี้คือใต้ตึกของบ้านเธอ จ้าวหนานเซียวไม่มีทางให้เขาทำตามใจ จึงผลักชายหนุ่มออกแล้วคว้าแขนดึงไปถึงหัวมุมที่ไฟข้างทางด้านหน้าส่องไม่ถึง ค่อยหยุดลง

"สวี่ชู่คุณบ้าไปแล้ว ตึกบ้านนี้คุณยังไม่กลับไปนอนอีก มายืนอยู่ที่ใต้ตึกบ้านฉัน นัดผีอะไรไว้เธอ!"

"ยังงักกลับไปแล้วผมก็นอนไม่หลับ" เขาพูดขึ้นซ้ำๆ สีหน้าไม่มีความละอาย แม้แต่ครึ่งเดียว

จ้าวหนานเซียวจ้องมองนักเลงตรงหน้า ชีถึงขยิบเบะหนึ่งทีด้านข้าง "ดับบุหรีซะ"

เขาทำตามทันที

หญิงสาวหันไปมองรอบๆ เห็นว่าไม่มีคนจึงลดเสียงถาม "แล้วคุณอยากไปที่ไหน"

เขาชะงักไปครู่หนึ่งแล้วกล่าวอย่างตรงไปตรงมา "ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน ผมแค่อยากให้คุณอยู่กับผม..."

จ้าวหนานเซียวก่ายหน้าผาก "คุณชายสวี ดึกตื่นก่อนคืนคุณไม่นอน ฉันยังต้องนอน..."

เธอหมุนตัวกำลังจะไป เพิ่งก้าวเท้า แขนก็ถูกมือข้างหนึ่งที่ยื่นมาจากข้างหลังคว้าจับไว้

"คุณหนาวไหม"

จ้าวหนานเซียวหันไปมองเขา "คุณคิดจะทำอะไร"

"ตามผมมา"

เขาจูงเธอ หมุนตัวเดินไป

จ้าวหนานเซียวค่อยๆ ค้นพบความจริงอย่างหนึ่ง กับสวีชู่แล้ว เธอก็ไม่รู้ว่าเริ่มตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ตัวเองเปิดช่องโหว่เล็กๆ ของการหักใจปฏิเสธไม่ลง และตั้งแต่ตอนนั้นที่ได้เปิด ก็เหมือนกับรูโหว่บนผ้าที่ฉีกขาดออกตามแนวทอใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ ตอนนี้เหมือนใกล้จะสูญเสียการควบคุมแล้ว

เธอไม่รู้จะเอาอย่างไรกับเขาจริงๆ ถึงแม้คำขอของเขาจะดูหัวร่อไปสำหรับเธอ เธอก็ได้แต่ตามเขาออกไป ถึงประตูใหญ่ก็เห็นเหล่าเงาที่รู้จักกันคนนั้น กำลังเปลี่ยนกะกับเพื่อนร่วมงาน จึงรีบสะบัดมือออก บอกให้สวีชู่ออกไปก่อน รอให้เหล่าเงาไปแล้วเธอก็ค่อยเบี่ยงตัวออกนอกประตูใหญ่อย่างรวดเร็วและแทรกตัวเข้าไปในรถเก๋งที่เขาจอดไว้ข้างทาง

"ผมสู้หน้าคนไม่ได้ขนาดนี้เลยเหรอ"

สวีซูเหมือนจะไม่พอใจเล็กน้อย บ่นออกมาคำหนึ่ง

"อย่าพูดมาก รีบออกรถ!" เธอสั่งเขา

ชายหนุ่มโน้มตัวมารัดเข็มขัดนิรภัยของที่นั่งข้างคนขับให้ จากนั้นก็ขับรถออกสู่ถนน

ถนนหนทางไฟส่องสว่างไสว แสงไฟเคลื่อนผ่านกระจกกันลมข้างหน้าราวกับสายน้ำไหลเป็นระยะ สะท้อนใบหน้าของคนในรถให้ดูแวววาว

"จะไปไหนกันแน่" จ้าวหนานเซียวพูด "บอกคุณไว้ก่อนนะว่าเที่ยงคืนฉันต้องได้กลับบ้าน"

"ถึงแล้วเดี๋ยวคุณก็รู้เอง"

ตาเขามองไปข้างหน้า เหมือนจะเหยียบคันเร่งเล็กน้อย ความเร็วรถก็เพิ่มขึ้นทันที

จ้าวหนานเซียวได้แต่ปิดปาก รอคิวว่าเขาจะพาตัวเองไปไหนกันแน่

กลางคืนมืดมิด ไฟบนถนนยังคงส่องสว่าง แต่รถที่วิ่งไปมาเปลี่ยนเป็นน้อยลง การเดินทางเป็นไปอย่างราบรื่นมาก

ขับไปเรื่อยๆ จ้าวหนานเซียวก็รู้สึกว่ามันถูกต้อง ผ่านไปสักพักเธอเกาะหน้าต่างรถมองข้างนอก พบว่าตนเข้ามาใกล้บริเวณบ้านเดี่ยวหลังหนึ่งและไม่นานก็ทำได้ จึงหันขวับทันที

"สวีซู นี่ไม่ใช่ทางไปบ้านคุณหรือ ฉันขอบอกเลยนะ ฉันจะไม่ไปบ้านคุณ คุณส่งฉันกลับบ้านเดี๋ยวนี้เลย!"

"คุณกลัวผมจะกินคุณเหรอ วางใจเถอะ ไม่ได้เข้าไปในบ้าน แค่แวะแป๊บเดียว พอถึงแล้วก็จะไป"

เขารีบปากเธอ ตบพวงมาลัย หัวรถก็เลี้ยวขับเข้าไปเสียงดังบรีน

จ้าวหนานเซียวในใจระส่ำระสายเล็กน้อย แต่พอเห็นว่าเขาไม่กล้าทำอะไรเกินเลยจึงปล่อยไป ปล่อยให้เขาขับรถเข้าไปในประตูบ้าน หลังจากจอดแล้วเธอก็ลงจากรถ เดินตามเขาไปถึงหน้าโรงรถ

ประตูมันเปิดขึ้นช้าๆ

พิบ เขาเปิดไฟในโรงรถ

ในโรงรถมีมอเตอร์ไซด์ยี่ห้อต่างๆ หลายคันจอดอยู่ ทั้งยามาฮา คาวาซากิ บีเอ็มดับเบิลยู แล้วยังมียี่ห้อที่เธอไม่รู้จัก เมื่อมองจากมุมของคนนอกต่างดูเ่ระเบิดมาก

จำวนหานเชื่อว่าไม่ได้ศึกษาเรื่องนี้ นอกจากไม่เกียหือที่ดูออก ที่เหลือก็ไม่ว่าอะไรเป็นของอะไรแล้ว

สายตาของเธอไปหยุดอยู่ที่มอเตอร์ไซด์คันที่อยู่กลางโรงรถคันนั้น

เหตุผลที่สนใจคันนี้เป็นพิเศษเป็นเพราะว่ามอเตอร์ไซด์คันอื่นจอดไว้เฉยๆ น่าจะไม่ได้แตะต้องมานาน บนตัวรถจึงมีชั้นฝุ่นบางๆ จับ แต่ว่าคันนี้มีผ้ากันฝุ่นคลุมอยู่

ส่วเดินเข้าไปเปิดผ้าคลุมรถออก

จำวนหานเชื่อว่ายังนึกว่าจะเป็นคันที่เ่ระเบิดยิ่งกว่า แต่ที่ปรากฏออกมากลับเป็นมอเตอร์ไซด์สีดำคันหนึ่งที่ดูแล้วไม่ค่อยจะใหม่นัก

เขาถามเธอ "ยังมีภาพจำอยู่ไหม"

จำวนหานเชื่อว่ามองดูสองสามรอบ ภาพต่างๆ ที่อยู่ในส่วนลึกของความทรงจำอยู่ๆ ก็เหมือนจะถูกปลุกให้ตื่นขึ้น

นี่...เหมือนจะเป็นคันนั้นที่สมัยมัธยมต้นปีนั้นเขาพาเธอไปซื้อปลมบนถนนที่ซานเมืองในตอนเย็น จำได้ว่าวันนั้นภายหลังเขายังเข้าโรงพักเพราะว่าพาตื้อใส่หัวคน ภาพจำฝังลึกอย่างยั้ง เธอคงจะไม่สามารถลืมได้ไปตลอดชีวิต

เธอเบิกตากว้างอย่างแปลกใจ "เป็นไปได้ไม่ได้! ผ่านมาหลายปีขนาดนี้ คุณยังเก็บไว้อยู่หรือ คือคันในตอนนั้นใช่ไหม"

"ใช่ คันในตอนนั้นแหละ"

เห็นเธอจำได้แล้ว เขาก็เหมือนจะดีใจมาก แล้วตบที่หัวรถ

"ดูคาติรุ่น 1100S ของดีที่สุดในปีนั้น ตอนนี่ถึงจะเป็นวัตถุโบราณแล้ว แต่ผมดูแลรักษามาตลอด ปีที่แล้วตอนที่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศยังเปลี่ยน

ขึ้นส่วนให้มัน เก่าไปอยู่ข้าง ตอนนั้นก็ไม่ได้ชิงบนถนนมานานแล้ว แต่พอวิ่งขึ้นมาก็ไม่แพ้เจ้าปศุสัตว์คลาสิกที่อยู่ใต้สังกัดมันนะ ผมก็ไม่ได้ขี่มานานแล้ว ยิ่งงี่เง่า กล้านั่งรถผมอีกสักรอบใหม่"

ความจริงในใจจ้าวหนานเซียวพล่งพล่านแล้ว ความรู้สึกโลดโผนและเร้าใจที่เด็กหนุ่มพาเธอไปขี่รถรับลมที่ลานเมืองเมื่อหลายปีก่อนนำมาให้เธอเข้ามาครอบงำในตอนนี้นั่นที่ แต่ภายนอกก็ยังสงวนท่าทีไว้อยู่

เธอไม่ส่งเสียง เพียงยืนมองอยู่ที่ปากประตูโรงรถ

สวีซูยืม หันไปหยิบเสื้อหนังสือดำของเขาที่แขวนอยู่บนผนัง เดินมาสวมให้เธอแล้วลูบศีรษะ

เสียงลูบศีรษะดังขึ้น เมื่อรถมาถึงตำแหน่งที่ค้างของเธอ ปกเสื้อก็ตั้งขึ้น และปกปิดครึ่งหน้าช่วงล่างของเธอในพริบตา เหลือเพียงดวงตากกลมโตสองข้างที่ปรากฏออกมาข้างนอก

ใส่เสื้อให้เธอแล้ว เขาก็หยิบหมวกกันน็อกมาสวมลงบนศีรษะแล้วใส่ถุงมือให้เธออีก พอแต่งองค์ให้เธอเสร็จแล้ว ตนเองก็สวมหมวกกันน็อกและถุงมือหนังสือดำ ขึ้นไปนั่งคร่อมแล้วสตาร์ทรถ ท่อไอเสียมอเตอร์ไซค์ก็ส่งเสียงคำรามทุ้มต่ำและขมขื่นราวกับสัตว์ร้ายที่จำศีลมานานและกำลังจะออกจากภูเขา

เขาเซิดคางไปทางเธอ "ยังไม่ขึ้นมามากี้อะ"

จ้าวหนานเซียวรีบวิ่งเข้าไป ปีนขึ้นเบาะหลัง สองมือโอบกอดเอวของชายหนุ่ม

สวีซูขี่มอเตอร์ไซค์ออกจากบริเวณบ้านเดี่ยว มุ่งไปทางทิศของลานเมือง เริ่มแรกก็จำกัดความเร็วมาตลอด ขับอย่างมั่นคงไปบนถนน พื้นที่อยู่อาศัยรอบข้างยิ่งมายิ่งน้อยลงเรื่อยๆ ทีละนิด แสงไฟกลายเป็นริบหรี่ ลมราตรีคำรามพัดผ่านข้างกาย ความเร็วรถก็เร่งเพิ่มขึ้น ยิ่งมายิ่งเร็ว

แอบปิดบังแม่ออกมาจากบ้านตอนกลางดึกและขี่มอเตอร์ไซค์รับลมเล่นที่ลานเมืองกับสวีซูเป็นอะไรที่บ้าไปแล้ว แต่ว่าก็เร้าใจขนาดนี้ ทั้งยังสนุกสนาน

เธอกลับชอบมาก

ท่ามกลางสายลมฟ้าแลบที่ไวอย่างยิ่งยวด จ้าวหนานเซียวรู้สึกกว่าตัวเองเดินทางบนสายลม คนทั้งตัวแทบจะปลิวแล้ว แต่เธอไม่กลัวเลยสักนิด

คนที่อยู่ด้านหน้าเธอคนนี้ให้ความรู้สึกปลอดภัยหาใดเปรียบกับเธอ จ้าวหนานเซียววางศีรษะลงบนแผ่นหลังที่กว้างและแข็งแรงของเธอเบาๆ แล้วหลับตาลง ปลอมให้ชายหนุ่มพาตัวเองบินไป ในห้วงที่เหม่อลอยเหมือนได้กลับไปอยู่ในคำคั้นนั้นของสมัยมัธยมต้น ตัวเธอยังเป็นเด็กสาวนั่งข้างหลังเด็กหนุ่มคนหนึ่ง มือเตอร์ไฮด์ร้องคำราม พาทั้งสองคนเล่นบั้งไปบนถนนยามกลางดึกที่ว่างเปล่าไร้ผู้คนและแสงไฟริบหรี่

พื้นถนนเปลี่ยนเป็นหลุมบ่อ สวิซู่เหมือนจะเบรกรถ เพราะผลจากแรงเฉื่อย ร่างของจ้าวหนานเซียวจึงโน้มไปข้างหน้า ความอ่อนนุ่มที่หน้าอกก็ชนเข้ากับแผ่นหลังเขาเข้าอย่างจัง

แรกเริ่มเธอไม่คิดมาก แต่เพราะตัวเองประสาทมัสส์ไวก็ยังคงเบินอายอยู่หน่อยๆ หวังว่าเขาจะไม่รู้สึก นึกไม่ถึงว่าอีกเดี๋ยวเดียวเขาก็เบรกรถอีก ผลคือเธอก็ชนกับแผ่นหลังเขาอีก ผ่านไปหลายรอบเธอก็เข้าใจในพลัง

ครั้งแรกอาจจะไม่ได้ตั้งใจ แต่ครั้งหลังๆ เห็นได้ชัดว่าเขาตั้งใจทำ

คนเลวนี้ ช่าง...

จ้าวหนานเซียวหน้าร้อนผ่าวชั่วขณะ กำหมัดทุบหลังเขาอย่างแรงทำให้เกิดเสียงดังต๊ป

"สวิซู่! คุณลองทำอีกครั้งสิ"

คนด้านหน้าที่ได้กำไรชิ้นใหญ่ไม่พูดอะไร แค่อ้าเราะลั่น

จ้าวหนานเซียวเงินจุนจุกก็ เปิดกะบังหน้าของหมวกกันน็อกออก "หยุด คุณหยุดเดี๋ยวนี้!"

สวิซู่หยุดรถ ขาที่ยาวเหยียดยันมอเตอร์ไฮด์ไว้ เปิดกะบังหน้าออกเช่นกัน หันหน้ามามองเธอแล้วเอ่ย

"พี่เสี่ยวหนาน ผมผิดไปแล้วๆ ผมขอรับรองกับพี่ ครั้งหน้าพี่ให้ผมทำอีก

ผมก็ไม่กล้าแล้ว"

ปากเขากล่าวขอโทษ ใบหน้ากลับกำลังยิ้มอย่างเห็นได้ชัด พุดจบแล้ว
ไม่รอให้เธอเปิดปากก็เงยมือขึ้นมาปิดกะบังหน้าที่เพิ่งเปิดขึ้นกลับลงไปให้เธอ
ขยับเข้ามาแล้วจ้องเสียงเบา

"ก็ได้ๆ ผมผิดไปแล้วจริงๆ ลมแรงขนาดนี้ ถ้าไม่ใส่หมวกกันน็อกให้ดี
ต่อให้พี่เสียเวลานานของผมจะเป็นคนสวย หน้าวจนน้ำมูกไหลก็ดูไม่ค่อยดีนะ
พี่ว่าไหม..."

"สวีซู..."

จ้าวหนานเซียวที่เพิ่งลงไปพร้อมความชื่นเคื่องก็กลับขึ้นมาแล้วตีเขา
อีกครั้ง

สวีซูหัวเราะดังลั่นอีก ปล่อยให้เธอทุบตีตนเองแล้วหันไปออกรถอีกครั้ง
เสียงหัวเราะกับเสียงเครื่องยนต์มอเตอร์ไซค์ผสมปนกันในสายลม ลอยไป
บนถนนยามเที่ยงคืนที่ว่างเปล่า

เที่ยงคืนสวีซูพาเธอกลับไปบริเวณใกล้บ้าน จอดรถข้างทางแล้วเดิน
ไปส่งเธอถึงใต้ตึก

จ้าวหนานเซียวเร่งเขา ยกมือชี้ไปข้างหน้า

"ถึงแล้ว คุณรีบกลับไป..."

เขากุมมือข้างที่ยกขึ้นมาของเธอ ลากเธอไปถึงมุมหนึ่งที่อยู่ชิดผนัง
ในเวลานี้ผู้อยู่อาศัยในห้องบนอาคารส่วนใหญ่ต่างปิดไฟพักผ่อนกันแล้ว
รอบข้างมืดสนิท มีเพียงไฟกลางคั่นข้างทางเดินอิฐที่ส่องแสงสีเหลืองสลัว
สงบเงียบอย่างยิ่ง เงียบจนได้ยินเสียงหายใจของเขาที่โน้มตัวเข้ามาหาตน

จ้าวหนานเซียวเหมือนได้กลิ่นอายของเพศชายร้อนแรงที่ผสมปนกับ
กลิ่นของหนังแท้ ใจพลันเต้นเร็วขึ้น

"สวีซู คุณ..."

เสียงของเธอหายไปในการรับจูบ

ตอนที่ไฉนเด็กสาวคนนั้นบอกกับคุณตาของเธอว่า
ปณิธานเมื่อเธอโตขึ้นคือการเป็นนักออกแบบสะพาน
จะออกแบบสะพานที่ทนทานและยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก
เขาก็บอกตนเองในใจว่าวันข้างหน้าเขาจะเป็นคนสร้างสะพาน

เธอออกแบบ
เขาก่อสร้าง

เด็กหนุ่มที่หัวดีอย่าง 'สวัช' ไม่เคยคิดว่า
การได้พบ 'จ้าวหนานเชียว' เด็กสาวผู้เพียบพร้อมคนหนึ่ง
จะทำให้ชีวิตและจิตใจของตัวเองเปลี่ยนไปไม่เหมือนเดิม
เขายากเป็นคนที่ดีขึ้น โดดเด่นขึ้น

เพื่อที่จะสามารถปกป้องดูแลเธอได้อย่างคู่ควร
เขามีปณิธานของเธอ เขาก็มีความฝันของเขา
แม้ระหว่างทางกว่าจะไปถึงจุดนั้นเธอจะคิดกับเขาแค่เพียงน้องชาย
และยังหมั่นหมายจนถึงขั้นจะแต่งงานกับใคร
เขายังหวังว่าในสักวัน...

ตัวเองจะมีโอกาสได้เคียงข้างเธอและทำความฝันนั้นให้เป็นจริง
ผ่านไปสี่ปีหลังเธอยกเลิกการแต่งงานซึ่งเป็นช่วงเวลาที่เขาห่างหายไป
โครงการก่อสร้างสะพานแห่งหนึ่งได้นำพาให้เขากลับมาเจอเธออีกครั้ง
และแน่นอนว่าเขาไม่มีทางปล่อยให้โอกาสนี้หลุดมือ
เธอคือผู้ออกแบบ เขาได้เป็นผู้ก่อสร้าง
โครงการกว้างใหญ่สองฝั่งกำลังจะเชื่อมถึงกันด้วยสะพานใหญ่
เช่นเดียวกับหัวใจของเธอที่เขาจะพันผูกไว้ด้วยความรักที่แท้จริง

ชวนคุณมา
อ่านหัวใจ

JAMSAI CUSTOMER CARE
ดูเล่มที่อ่านด้วยใจ
โทร. 0-2840-4800
www.jamsai.com

ISBN 978-616-06-2820-9

9 786160 628209

ราคาชุดละ 829 บาท